

godt kunde tage det Skridt med; det kan jo aldrig dreie sig om mere end 2 til 3 Skp. Land, og det vil væsentligst blive paa Fjorder, der ikke have nogen synderlig Værdi. Naar man giver Fiskerne denne Ret, vil den jo blive indskrænket saaledes, at den ikke benyttes ud over den yderste Grændse, fordi de selvfølgelig selv maa betale dem. Naar der er Tale om, hvem der skal have Lov eller Ret til at benytte disse Pladser, følger det af sig selv, at det er dem, der have deltaget i Betalingen, og de Fiskere, der have deltaget deri, skulle nok sørge for, at de, der ikke have gjort det, heller ingen Ret faae til at benytte Pladsen; det tror jeg ingen Fære der skal være for, jeg ser egentlig ikke, at der ligger nogen virkelig Fære ved dette Spørgsmaal. Mig forekommer det altsaa, at man derved bringer et omtvistet Spørgsmaal ud af Verden og gjøre det af med en Paastand, som er fremjat for flere Aar siden, og som der endogsaa er tillagt en saadan Betydning, at man mente, at naar man ikke kunde faae den Ret, kunde man paa ingen Maade gaa ind paa nogen Fiskerilov, saa var den uden nogen Betydning (En Stemme: Det var kun et Paastud!) Det kan gjerne være, at det kun var et Paastud, men det var i alt Fald et Paastud, som det forekommer mig, at man uden stor Vanffelighed kunde imødegaa ved, at Retten kun blev givet med den indskrænkende Bestemmelse, som her foreslaas. Jeg skjønner nu ikke, at det er en Ret, som vil kunne forulempe Nogen; tværtimod vil jo enhver Lodseier, naar Fiskerne komme udenfor den Grændse, der er afstakket for dem, med god Grund kunne tilbagevise dem. For den humane Lodseier er det en stor Fordel, og overfor den Lodseier, der vil chikanere Fiskerne, faae disse ganske vist denne Ret, men det er i alt Fald en Ret, de selv maa betale. Jeg skjønner derfor ikke, at der er nogen Fære derved, men vil man hellere gaa ind paa en anden Ordning af dette Forhold, ordne det i Henhold til Bestemmelserne i Loven af 4de Juli 1850 om Afstaaelse af Jord til Fattighuse eller til Ophjælpelse af Boliger for foreløbige Husvilde, kan man jo ogsaa gjøre det, det bliver simpelt nok, men saa bliver det Kommunerne der skulle betale det, medens det her bliver Fiskerne, og det forekommer mig at være det Naturligste. Jeg vil derfor henstille navnlig til den høitærede Indenrigsministers Overveelse, om det ikke skulde være muligt ogsaa fra den ærede Ministers Side at finde en Form for denne Sags Afgjørelse, saa at den kunde blive ordnet paa den Maade som her tilsigtes.

Jeg skal ogsaa tillade mig endnu en Gang at gientage, om det med Hensyn til § 11 ikke mellem 2den og 3die Behandling kunde blive taget under nærmere Overveelse, om det ikke var rigtigt at sætte de to første Stykker af den tidligere § 11 ind i Lovforslaget. Derved tror jeg, at en Del af den ærede Ministers Betæneligheder ved den Frihed man har søgt at give Fiskerne til at fiske navnlig i Kattegat, vil falde bort, naar disse Bestemmelser optages i selve Loven. Saa vil den selvfølgelig ogsaa komme til Anvendelse foruden paa 2det Afsnit, ogsaa paa 4de Afsnit, som omhandler Fiskeriet i Landets øvrige Fjorde.

C. Ravn: Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne angaaende de af os stillede Ændringer, særlig Ændringsforslagene under Nr. 5 og under Nr. 22. Den ærede Ordfører udtalte, at det, som ganske vist er nyt i Forslaget under Nr. 5 og som gaar ud paa, at Fiskeriretten eller Retten til at fiske med Halevaad ikke for Fremtiden maa adffilles fra den tilstødende Grund, vil være det Samme, som at give Loven Gift ind. Jeg veed nu ikke, om det er det Samme som at give den Gift ind, men da jeg anser det for rigtigt og som Noget, der bør ordnes ved Lov, bør jeg ogsaa opstille det og søge at faae det gennemført. Jeg tror, at den Frygt er fuldstændig begrundet, der er kommen op hos mange mindre Fiskere for, at det vil udvilde sig dertil, at de større Lodseiere i Fremtiden ikke selv ville fiske eller lade fiske, men ville forpagte Fiskeriet ud til Interessentstaber, der ville drive Fiskeriet paa en anderledes rationel Maade end man nu gjør det, og derved i Grunden paa disse Pladser forstyrre de menige Fiskere, der ikke have saa gode Redstaber til at fiske med. Underændringsforslag under Nr. 2 udenfor Betænkningen holder jeg ved og beder Thinget i saa Henseende følge med Windretallet. Jeg veed nok, at man har sagt, at der ingen Trang er dertil, men de Herrer maa vide, at der er kommen en Mængde Breve til de forskjellige Medlemmer af Thinget og af Udvalget om endelig at fiske Fiskernes gamle Ret, som de har havt fra Arilds Tid, til at lande paa Skysten. Det er jo høist nødvendigt, at de have den, thi det er som oftest Tilfældet, at Fiskerne ikke kunne komme i Land, uden at komme ind paa Strandbredden, og hvis dette Forslag forkastes her i Thinget, kan dette jo formenes Fiskerne af gjenstridige Lodseiere. At der er Trang dertil vil man kunne høre overalt, saasnart man blot